

Деветдесета глава

Одобрих Миро и Драгица да разговарят с Винко Станс, за да могат да разберат има ли нещо, което той не ми казва. Обадих му се чрез светещата плоча и той ми каза, че току-що се върнал от жупана, който спокойно приел обясненията и извиненията му. Освен това, жупанът потвърдил тяхното приятелство и казал, че няма грешка, която да не може да се поправи. Като казал това, жупанът имал предвид, че може да се поправи грешката с лошото житно питие или кавгата между него и Винко Станс. Едва ли жупанът е можел да знае, че грешката, която Винко Станс допуснал при промяната на чертите на времето, трудно може да се поправи.

Винко Станс се съгласи да приеме Миро и Драгица в стаята си в сградата на съвета на Ранкодом. Каза ми, че много ще се радва да разговаря с младежите, защото му напомняли на него, когато бил млад.

Миро и Драгица се подсмиваха отстрани, до масата, на която беше светещата ми плоча, докато слушаха думите на Винко Станс. Те явно не му вярваха. Недоверието, което изпитваха към него, може би се дължеше на младостта им и на прибързаните изводи, които си правеха от случайните грешки на човека. Въпреки това, аз не бях напълно убеден, че те грешат. Затова исках те да съберат повече сведения като говорят лично с Винко Станс, а не като събират слухове за него.

Когато Миро и Драгица излязоха, за да отидат при Винко Станс, на светещата ми плоча се появи жупанът и поиска да поразговаряме. Приех с готовност и той започна:

- Гвардияне, от дълги години се познаваме и не е

имало събитие в нашите села, в което да не сме участвали заедно. Затова ти заслужаваш доверието ми и мога да споделя с теб. От вчера забелязах голяма промяна в държанието на Винко Станс. Не мога да кажа на какво се дължи, а и неговите обяснения са много неясни за мен. Ти си по-учен човек, да не кажа най-ученият от всички, които дойдохме в Ранкодом, така че единствено от теб мога да потърся съвет. Смяташ ли, че Винко Станс наистина е променил чертите на времето, както той твърди?

- Жупане – отговорих му аз, - науката на жителите на Ранкодом е създавана столетия наред, знанията им са трупани поколение след поколение, библиотеката им е препълнена с много книги, които не могат да се прочетат за един човешки живот. Моите знания са толкова малко, че те са една капчица в това огромно море от знания, една почти невидима песъчинка на брега на това море. Затова, единственото, което мога да ти кажа, е, че моите знания не стигат, за да разбере истината за чертите на времето. Но от това, което прочетох в странната книга, дадена ми от Винко Станс и от промяната на неговото държание, мога да съдя, че наистина се е случило нещо, което е довело до някаква промяна. До скоро Винко Станс беше толкова добър и сърдечен човек, готов да помогне на всички, благодарение на него сме тук, изграждаме свой нов град, Ноумист, сключихме търговски договори, които да ни помогнат да живеем добре. Сега го видяхме в различна светлина – гневен, зъл, готов да убие много същества. Макар че се разкаж, промяната в държанието му се забеляза от мнозина. Той не е същият Винко Станс, а променен Винко Станс. Дали всичко това може да се поправи, не знам. Самият Винко Станс не е много сигурен, а каза, че ще се опита да поправи грешката си, която допуснал, като направил промяна на нарежданията в тялото на един гушер

от миналото. Но аз няма как да докажа пред теб, че думите на Винко Станс са истина.

- Гвардияне – каза жупанът, - наистина, науката, която използват жителите на Ранкодом, е плод на техните знания, трупани столетия наред, но науката, която ти е дадена, е от Бога, единствената истинска наука, затова те помолих за съвет.

Разбрах какво искаше да каже жупанът. Той се уповаваше на Бога и искаше да чуе отговор, даден от Божията наука. Но след като дойдох в Ранкодом аз загубих дара си слово, който имах преди това, всички чудеса на Ранкодом замъглиха погледа и объркаха мислите ми. Не можех да достигна до просветлението, до което често стигах преди. Сякаш и с мен беше настъпила някаква промяна, както и с Винко Станс. Затова попитах жупана:

- Жупане, преди да съдим Винко Станс, нека погледнем към себе си. Ти същият човек ли си? С теб не са ли станали някакви промени? Вярата ти в Бога същата ли е, както преди?

- Не – поклати глава жупанът, - нищо не е както преди. Прав си, че след идването ни в Ранкодом настъпиха промени. Те се отразиха и на мен. Наистина, не съм същият човек, но силно ми се иска да съм същият, да имам толкова силна вяра в Бога, както преди. Но в едно съм уверен, Бог е всемогъщ и милостив и се надявам да ни помогне да върнем силната си вяра в него.

- Ако вярваме силно – казах аз, - ще преодолеем гнева в човешките си сърца. Както е казал апостол Павел, „Вярата е твърдата увереност в неща, за които се надяваме, убеденост в неща, които не виждаме.“

- Гвардияне – извика жупанът, като чу това, - ето, че Бог даде точните думи в устата ти! Видя ли? Това е истинската наука, която е над всички други. Уважавам

хората от Ранкодом и обичам Винко Станс като собствен син, но виждам, че неговата наука го е въвела в заблуда.

Не можах да разбера какво искаше да каже жупанът, но той беше толкова радостен, че не можа вече да чуе какво го питам. Разговорът ни беше завършил. Жупанът изчезна от светещата ми плоча и ме остави да размишлявам до какво прозрение беше достигнал.

Малко след като завърши разговорът ми с жупана, на светещата плоча се появи един от моите ученици и ме помоли да отида в училището, за да проведе изпит на десетте най-добри ученици, които готвехме за учители в новото училище, което се строеше в Ноумист.

Отидох в училището и влязох в стаята, където щеше да се проведе изпитът. Всички се бяха събрали – и десетте ученика, които щяха да се подложат на изпит, и най-старите ми ученици, които след мен, бяха най-учените сред хората, които пристигнаха в Ранкодом от нашия стар свят.

Подготвих за всеки от десетте ученика по едно четиво, което те трябваше да прочетат на светещата плоча няколко пъти, а след това да го преразкажат, без да го гледат. Четивата не бяха дълги и сложни, но за новите ученици представляваха трудност, защото те нямаха опит и не четяха и пишеха с лекотата, с която правеха това старите ми ученици.

Все пак, видях, че и десетте нови ученика усърдно се заловиха да четат на светещите плочи пред тях четивата, които им бях дал. Когато изтече определеното за четене време, четивата изчезнаха от светещите им плочи и те трябваше да се заемат с преразказването им. Нито един от учениците не се отчая и не се отказа. Всеки от тях започна да пише на светещата си плоча. Виждах как пишеха и заличаваха букви, думи и редове и пак пишеха. Някои

разместваха написаното и го подреждаха по друг начин. Разбрах, че и десетимата можеха да мислят и да преценяват какво са написали. Знаех, че дори да не са постигнали голям успех сега, по-късно ще могат да се представят все по-добре.

Накрая, когато времето за изпита завърши, запаметих написаните преразкази върху свитъка на своята светеща плоча и освободих учениците си. Започнах да чета преразказите и видях, че всички бяха написани много добре, много по-добре, отколкото бях очаквал. Това ме изненада приятно и си помислих, че не всичко се е променило на по-лошо. Тези ученици до вчера не можеха да правят толкова добри преразкази, а днес се представиха отлично.

